

БЪЛГАРИТЕ СА ПОТОМЦИ НА НАЙ-ДРЕВНОТО НАСЕЛЕНИЕ НА БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ¹

Автохтонно-миграционна теория, като синтез между трако-кимерийската, хунската и памирската теории за етногенезиса на българите в светлината на археологическите находки през втората половина на XX век

Интердисциплинарно изследване на д-р Владимир Христов

Една научна истина минава три етапа в човешкото съзнание:
това не може да бъде;
тук може би има нещо;
я, как не сме го знаели досега!

Александър Хумболт

Съвременната българска историческа наука все още не е дала окончателно си становище относно произхода на българите. Лансираната в последните години теза на Петър Добрев за Памир като прародина на българите², като че ли се възприема най-благоприятно от научните среди. Хунската теза на Димитър Съсьлов за Тарим като люлка на българите, които са хуни³, трако-кимерийската на д-р Ганчо Ценов за автохтонния произход на българите⁴, както и на забравения и обявен по времето на социализма за „романтик“ Г. С. Раковски, пръв изразил още в средата на XIX век становището за автохтонния

¹ Настоящата статия е коригирано и допълнено издание на: **Владимир Христов**. Българите са потомци на най-древното население на Балканския полуостров. – В: Ави-Тохол. Исторически сборник. Т. II. Нов прочит на българската древност. С., Издава Сдружение „Авитохол“, 2006, с. 375-390.

² **Петър Добрев**. Името българи: ключ към древната българска история. С., "ИК ТАНГРА Тан-Нак-Ра", 2002. 159 с.; **Същият**. Сага за древните българи. Прародина и странствания. С., ИК "Кама", 2005. 128 с.

³ **Димитър Съсьлов**. Пътят на България. С., Придворна печатница, 1936. 450 с.

⁴ **Ганчо Ценов**. Произходът на българите и началото на българската държава и българската църква. С., Изд. "Хелиопол", 2005. 474 с. Първо издание 1910.

произход на българите¹, се оказват взаимно допълващи се части от пъзела на древната българска история.²

Би прозвучало еретично, но според автора на настоящото изследване свързващото звено между горепосочените научни хипотези са сензационните научни открития от края на ХХ в. на учените Питман и Раян за т. нар. Потоп отпреди 7500 г. в района на Черно море³, както и находките на европейски мумии в пустинята Такла Макан в северозападен Китай и мумиите от Алтай (вж. по-долу).

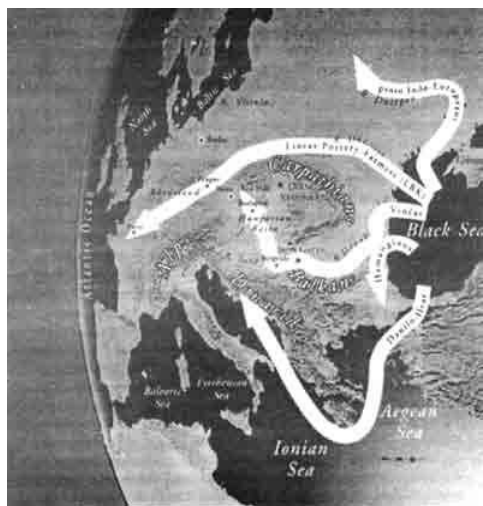
ПОТОПЪТ В ЧЕРНО МОРЕ

Потопът в района на Черно море е датиран към 5500 г. пр. Хр. според американските учени-геолози Уилям Раян и Уолтър Питман и тази теория е подкрепена от океанолога и откривател на „Титаник“ д-р Робърт Балард. Тезата им е, че най-древното население и протокултура в света са били на Балканите и Причерноморието, като това население, сполетяно от повтарящи се природни катаклизми е мигрирало в продължение на много години в различни посоки. Тъкмо около северните брегове на Каспийско море те опитомили коня, и след 1600 години нахлули на коне обратно в Източна Европа. Друг клон напуснал югоизточните райони на Черно море и през Източен Анадол достигнали поречието на Тигър и Ефрат, а други достигнали далече на изток до Тарим, който по това време е голямо море с плодородна равнина. Питман и Раян посочват на картата си, че това е клонът на носителите на т. нар. Тохарска култура (**сн. 1а и 1б**).

¹ **Г. С. Раковски**. Съчинения в четири тома. Т. III. Историография. Подбор и ред. В. Трайков. С., Изд. „Български писател“, 1984. 598 с.; **Същият**. Съчинения в четири тома. Т. IV. Езикознание, етнография, фолклор. С., 1988. 646 с.

² **Бел. ред.** Бихме добавили още двама бележити български историографи – поддръжници на тезата за автохтонния произход на българите: **Никола Йонков-Влашкин**. Зачатките на българската история. Татар-Пазарджик, Печатница „24-ий Април“ на Цветан Радулов, 1901 г. 130 с.; **Същият**. История на древните траки от новокаменния период до цар Борис. Пловдив, Печатница „Труд“ на П. Беловежов, 1911. 135 с.; **Същият**. Зачатки и растеж на арийската цивилизация. Т. I, 1911; Т. II, 1912; **Архимандрит Кирил Рилски (Киприан Стефановски)**. Българската самостоятелна църква в Илирия на Балканския полуостров и нейната апостолска древност. С., 1930.

³ **У. Райън и У. Питман**. Ноевият потоп. Варна, Изд. „Славена“, 2000. 273 с.

Снимка 1 а.

Снимка 1 б.

Тук е мястото да споменем и българският принос в тази научно обоснована теория в лицето на проф. Петко Димитров от Института по океанология на БАН, изказал същата идея още в средата на 80 г. на XX век. През 1993 г. той подкрепя в научната си кореспонденция с Питман и Раян, тяхната теория за Потопа, защото по същество тя е и негова. Проф. Димитров участва в поредица научни експедиции в Черно море, като през 1985 г. при експедиция край шелфа на дълбочина 90-120 метра открива добилата по-късно известност „Чиния на Ной“ като възрастта ѝ е датирана на 6-7000 г. През 2002 г. участва в експедицията на д-р Балард в Черно море, а същата година в акваторията на Созопол е открита и най-старата лодка еднодръвка в света на 6000 г., документирана от историка Божидар Димитров. Безспорен е фактът, че и най-старото обработено злато в света от Варненския халколитен некропол с възраст 6-7000 г. свидетелства за високо развита човешка цивилизация в района на Черно море и това се вписва безусловно в тезата за Потопа, който е станал именно в този район. Според проф. Димитров: „...именно тези хора, преживели Потопа са поставили основите на кимерската (шумерската) култура и цивилизация в Месопотамия. Една значителна част от тях е останала тук по тези земи, за да постави основите на ТРАКИЙСКАТА КУЛТУРА и да преживее всички превратности на великите преселения на народите.“¹

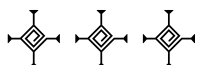
Тази теза на проф. Димитров се допълва и подкрепя от Вавилонската карта на света използвана като доказателство от Питман и Раян (сн. 2).

В допълнение ще кажем, че в района на Старозагорските минерални бани са открити най-старите медни рудници в света, в които през V хил. пр. Хр. са добити над 2000 тона чист метал. Според руския учен В. М. Масон в района на Варна са намерени и първите предмонетни форми-черупки от

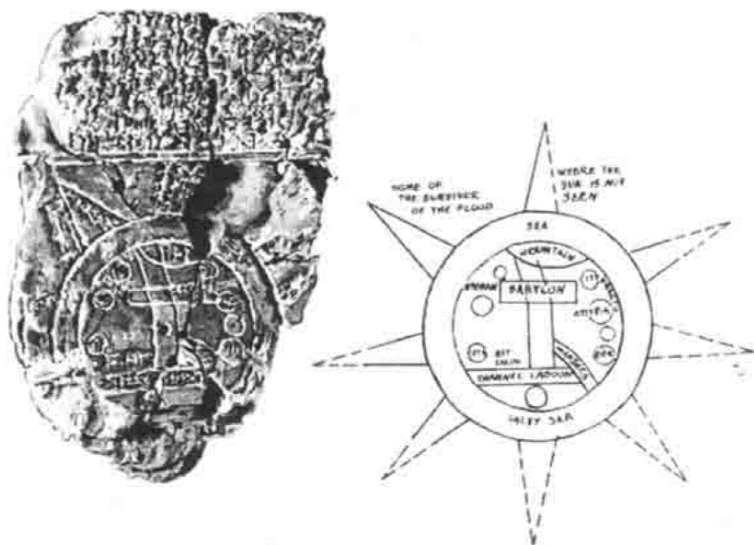
¹ У. Райън и У. Питман. Ноевият потоп. Варна, Изд. „Славена“, 2000, с. 263-265; П. Димитров и Д. Димитров. Черно море, Потопът и древните митове. Варна, Изд. „Славена“, с. 61-72.

средиземноморските мекотели *Dentalium* и *Spondilus*, а освен това в пещерата Миризливка край Орешец, е открит и най-старият *homo sapiens* в Европа.

В района на Провадия през 2012 г. по данни на археолога-палеоисторик проф. Васил Николов е открит най-старият град в Европа – на 7000 г., както и най-старите солници от халколита – 5400 г. пр. Хр. В археологическия комплекс Провадия-Солницата бе открит и некропол със запазени скелети датиращи от 4300 г. пр. Хр. (късен халколит).

Снимка 2. Вавилонска карта на света върху глинена плочка от VI в. пр. Хр. Със специална стрелка е указана посоката на северозапад от Месопотамия, откъдето са дошли древните шумери. Стрелката наложена върху съвременна карта, сочи района на Балканите, а част от клинописния текст към плочката гласи: „...От там дойдоха прадедите ни...“ (*The Atlas of Mesopotamia* has been published in English by Thomas Nelson and Sons Ltd, London and Edinburg, 1962).

През май 2006 г. проф. Николай Овчаров съобщи, че при разкопки на селищните могили от ранната новокаменна епоха при селата Караново, Чавдарово и Капитан Димитриево са намерени семки от грозде. Очевидно хората по днешните български земи са познавали суровината за вино преди 8000-9000 години. А край създаденото в каменно-медната епоха (5-4 хил. пр.Хр.) светилище при село Татул в Родопите са изследвани диво растящи лози, даващи обилен плод. Специалистите доказаха, че те произхождат от култивирани сортове за производство на вино, близки до днешния мавруд. Намерената при разкопките обилна керамика показва, че тайнствените басейни и канали в скалите са били издълбани в късната бронзова и ранната желязна епоха (XV-VI в.пр.Хр.). Според

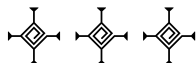
специалистите става дума за т.нар. ширапани – преси за изстискване на гроздовия сок при направата на вино. Т.е. в ширапаните на Източните Родопи и Перперикон се е добивано свещеното вино на траките.

През септември 2011 г. при подводна експедиция на Националния исторически музей в древно пристанище, разположено западно от остров Св. Кирик и Юлита край Созопол, бяха открити древни котви от здрав варовик. На тях има пробити по два или три отвора, като през единия е минавало котвеното въже, а през другите дървени колове, които са задирали в дъното и спирали кораба. Всяка от тях тежи по 200 кг. и очевидно са принадлежали на кораби с голяма за времето товароподемност – 150-200 тона. Формите на котвите свидетелстват, че те са използвани през XV-XII век пр.Хр. от крито-микенски, карийски или финикийски мореплаватели в епохата преди Троянската война.

Досега се смяташе, че първите средиземноморски мореплаватели в Черно море са елините, влезли в морето ни през XII в. пр.Хр.

Котвите от Созопол разбиват тази представа, доказвайки някои легендарни сведения, че корабоплаване в Черно море има поне едно хилядолетие по-рано.

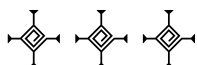
„А също, че Троянската война е избухнала не заради хубавата Елена, а заради митата и акцизите, които троянци са наложили на древните мореплаватели, възползвайки се от контрола си над Дарданелите – входа за Черно море“, се посочва в съобщението на Националния исторически музей.

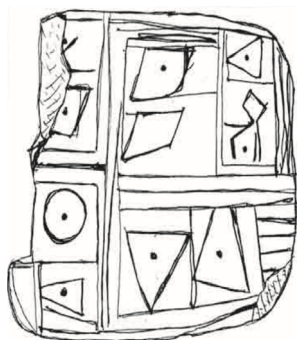
Ученият Харалд Хаарман от Брюкселския Център по мултилингвистика предизвика сензация в научната общност със своя доклад, изнесен на симпозиума под надслов „Произход на писмеността“, проведен в гр. Милано през 2000 г., както и с публикацията си „Универсална история на писмеността“. Според Хаарман първата писменост е възникнала не в Шумер, както бе прието до сега, а по тракийските земи в периода между 5300-3500 г. пр. Хр., а писмената система на о. Крит се е зародила също под нейно влияние. За доказателство той се базира на глинения съд с писмени знаци от с. Градешница, Врачанско (началото на IV хил. пр. Хр.); глинения печат от с. Караново, Старозагорско, с гравирани пиктограми и знаци (втората половина на IV хил. пр. Хр.); както и на паметници от Родопите. Колкото до знаците по „чинията на Ной“, мнението на Харман, отразено в писмото му до проф. Димитров, е: „Вашата находка е изключително атрактивна. Знаците върху „чинията на Ной“ са високо абстрактни, въпреки че надписът е по-стар от плочките в Тартария (5300 г. пр. Хр.) Аз мисля, че сте на верния път, когато сравнявате знаците от „чинията на Ной“ с протошумерските знаци. Понастоящем аз разработвам хипотеза, съгласно която

по всяка вероятност е имало историческа връзка между старо-европейската и древно-шумерската цивилизация“.

През месец август 2006 г. археологът проф. Николай Овчаров публикува сензационните данни за плочка с пиктографски знаци, намерена в праисторическо селище на с. Точиларе (сега кв. на гр. Съединение) на възраст 7000 г., с което се оказва че плочката е по-стара от тези на Градешница и Караново. Според учените това е най-древната засега форма на писменост в света, която е прототип на линейното писмо.

Списание „АВИ-ТОХОЛ“ пусна статия за въпросната плочка в бр. 22 още през 2002 г.

На плочката присъства кръг с точка – символ на Слънцето, – характерен също така за древен Египет, Китай и твърде характерен като рунен знак на Слънцето и символ на ТАНГРА при древните българи.

МУМИИТЕ ОТ ТАРИМСКАТА КОТЛОВИНА

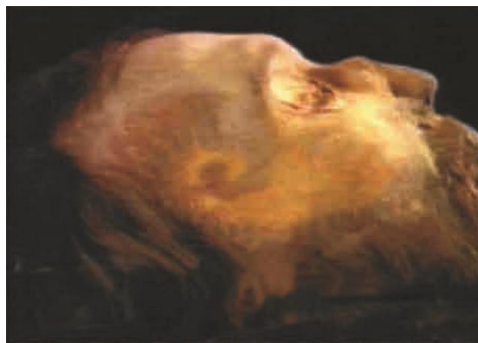
През 1995 г. списание „Ави-тохол“ първо в България информира за сензационните находки на европейски мумии в пустинята Такла-Макан в Китай. За съжаление и до сега родната историческа наука отминава с мълчание този въпрос. А материалът за изследване е огромен и би представлявал интерес за антрополози, специалисти по стопанска култура, историци, етнографи, специалисти по военно дело, археолози и пр. В България само екип на „Ави-тохол“ (вж. том I на „Ави-Тохол“¹) успя да анализира какво свързва тези сензационни открития с нашата древна история – по данните в западните медии и от двата филма на ВВС излъчени по National Geographic Channel, посветени на научните експедиции в Китай на изследователския екип на проф. Виктор Майр от университета в Пенсилвания.

¹ **Ави-Тохол. Исторически сборник. Т. I** (Избрани авторски статии от списание „Ави-Тохол“ за периода 1995-2005 г.). Новият прочит на българската древност. С., Изд. „Рал-Колобър“, 2005. 498 с.

Но да се върнем в началото с малко повече фактология по въпроса. Китайският изследовател Ван Бин Хуа бил заинтригуван от находките на изследователите-пътешественици Свен Гедин, Швеция и сър Марк Аурел Щайн, Австро-Унгария/Великобритания, открили в началото на ХХ век мумии на европейци по поречието на река Тарим в пустинята Такла-Макан, в Синцзян-Уйгурския автономен район – Северозападен Китай. Тогава не могло да бъде намерено смислено обяснение откъде са се появили бели хора на тази географска ширина по Пътя на коприната и случаят останал в забвение. През 1934 г. отново швед – археологът Фолке Бергман – открил в същия район повече от 100 отлично съхранени мумии на едри и светлокоси европейци.

Обаче когато през 60-те години на ХХ век край крепостта Гао чанг китайски изследователи открили мумии и на азиатци, това породило основателни въпроси. Ван Бин Хуа се заинтересувал каква е връзката между китайските мумии и тези на европейците. През 1979 г. групата на Ван Бин Хуа проучила оазисите по поречието на река Тарим, където и до сега се използват подземни канали за вода, които са дълги 3000 км. и не се знае кой ги е построил. Разпитвайки за древни погребения, местните легенди го отвели в забравения град Вупу в пустинята Гоби. Тук той направил първите потресаващи открития на множество мумии на европейци. През 1985 г. в Такла Макан започнали мащабни археологическите разкопки, довели до разкриването на още 130 добре запазени мумии на европейци. През всичките тези години информацията за тези открития не е била официално разпространявана (сн. 3, 4).

Снимки 3, 4. Този мъж, открит на южната граница на пустинята Такламакан, има руси коси и брада, както и слънчева рисунка върху слепоочието си, правена може би по религиозни съображения. Мумията е на възраст 4000 години.

На 28. 03. 1990 г. шведски екип с участие на японски учени пристигнал в гр. Лулан (провинция Син Цзян) – главния град по Пътя на коприната в региона. Тук била проведена най-грандиозната по мащаб експедиция, като при разкопките са открити древна крепост и съоръжение (некропол) със странна форма – дървени колове разположени концентрично около могила с шест тела (сн. 5, 6). Тук била открита и добилата известност мумия – „красавицата от Лулан“.

Снимка 5. Могила с погребани шест тела и европеиди концентрични дървени колове.

Снимка 6. Укрепление от камъни, строено от преди 3000 години.

В института по геология в Урумчи китайски специалисти направили анализ на тъкани от мумиите с въглерод 14 и резултатите се оказали зашеметяващи. Мумията на „Черченския мъж“ била датирана на 3000 години, детската мумия – на 3500, но рекорда взела „красавицата от Лулан“ – 4000 години.

Забележителното е, че мумиите са със светли коси и висок ръст – 180 см., с което за онези времена те са били гиганти в сравнение с азиатците. Учените установили, че сухият пустинен въздух, солените почви, топлото време и свободната циркулация на въздуха в оригинално изградените гробни камери са довели до мумификацията и великолепно съхранение на телата.

Китайският учен Ван Бин Хуа публикувал в своя монументален труд резултатите от находките на мумии на бели хора в Син Цзян по Пътя на коприната. Тези публикации привлекли вниманието на експерта по ранна китайска история от университета в Пенсилвания проф. Виктор Майр и го отвели в Китай, където с официалното разрешение на китайските власти той провел няколко поредни научни експедиции. Той посетил първо района на соленото езеро Барли кан, където намерил и други солени езера в съседство, доказателство за които са многото солени кристали.

Тук преди хиляди години е имало огромно море. След това се запознал с Лонг Джу Ванза – единственото укрепление от камъни, построено от европеиди преди 3000 г., според официалните китайски източници, въпреки че на територията на Син Цзян са открити десетки градове от така наречените Тохарски и Хунски период.

В музея в гр. Урумчи проф. Майр се запознал с невероятно добре запазени находки: мумия претърпяла хирургическа операция в коремната стена, с оперативен шев зашит с конски косъм; конско седло и камшик; конска сбруя; двойно рефлексен лък със стрели; стопански инвентар; изделия от кожа; удивително запазен текстил; семена поставени ритуално в дървени панички и пр. Той посетил и един от „забравените“ градове на т. нар. тохари, който съществувал до 300 години пр. Хр. (вж. **снимки 7-18**). Забележителното тук е, че той бил построен от печени тухли и е наброявал около 30 000 жители.

Снимка 7. Бронзов хирургически нож – музей на гр. Урумчи.

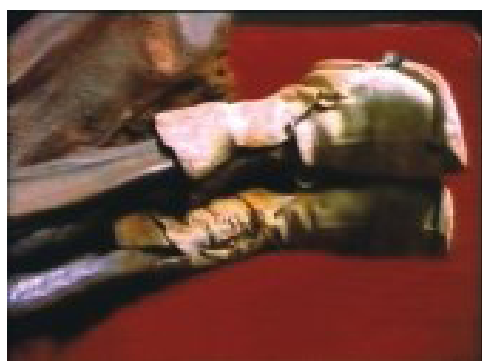
Снимка 8. Следоперативен cicatricis на гърдната кухина, защит с конски косми.

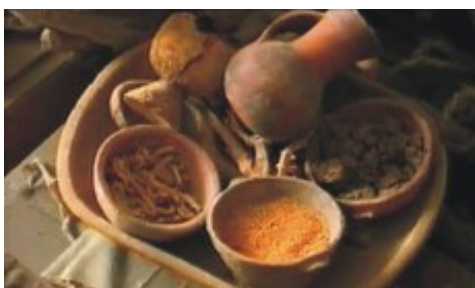
Снимка 9. Идеално запазен, двойно-рефлексен лък.

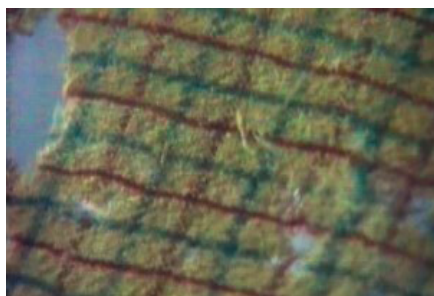
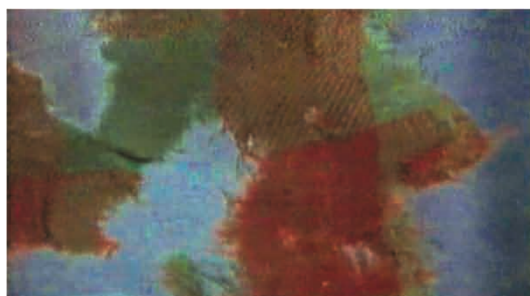
Снимка 10. Стрели – ловна и бойна-тривърха (т.нар. трипера) – характерна при траки, хуни и българи.

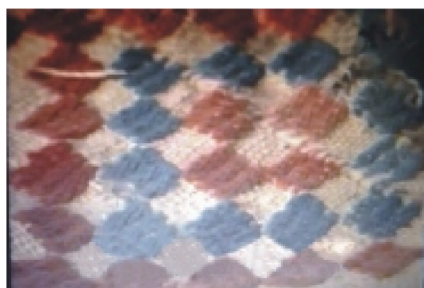
Снимка 11. Кожени ботуши – Урумчи.

Снимка 12. Битов инвентар и селскостопански продукти.

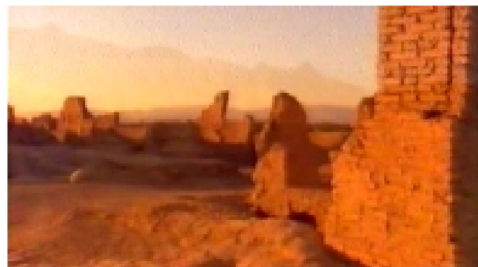

Снимки 13, 14. Вълнен текстил на 3000 години – гр. Вупу.

Снимка 15. Везан текстил.

Снимка 16. Престилка на 3000 години – гр. Вупу.

Снимки 17, 18. „Забравен“ град, обитаван от тохари до 300 години пр. Хр.

В близката планина проф. Майр открил в пещера, служила като религиозен храм, неизвестни писмени знаци и рисунки на танцуващи фигури (сн. 19, 20). Според Майр: „Тази планина е идеално място за провеждане на церемонии на плодородието. Виждам женски фигури в ритуални танци, а някои дори изпаднали в екстаз. Изненадващо тези женски фигури с техните танци и стилизирани позиции са почти идентични с фигури намерени в България и Украйна“.

Снимки 19, 20. Танцьорки в ритуални сцени.

Забележка. Вероятно проф. Майр визира скалните рисунки от пещерата Магура (сн. 21, 22). Според специалистите те са на най-малко 7000 години. Изобразени са сакрални и ловни сцени. Слънчевият годишен календар от късния енеолит с добавки през раннобронзовата епоха е с голяма точност и прецизност на записите.

Снимки 21, 22. Ритуални сцени с танцьори от пещерата Магура – България.

Смисълът на изображението върху скалите може да се разшифрова, като се знае, че първобитните хора са рисували реално съществуващи неща. Сред „картините“ има още една доста любопитна група от няколко свързани сцени. На първата е изобразена танцуваща двойка мъж и жена в характерни пози – жената е по-голяма и вдигнати над главата ръце, а мъжът е схематичен и по-малък. Интересното е, че между тази сцена и съседната, на нивото на главите им е нарисувана гъба, а на следващата сцена мъжът вече е в еротична поза, а на неговата глава и над жената има ореол. Най-правдоподобното тълкуване е, че вероятно първобитните са използвали гъба с психотропно въздействие, от която са изпадали в транс.

Освен това проф. Майр е открил в неизследван досега древнокитайски трактат, който той чел в оригинал, описание на хирургични методи, донесени в Китай от дошлите от Запад бели хора (сн. 23).

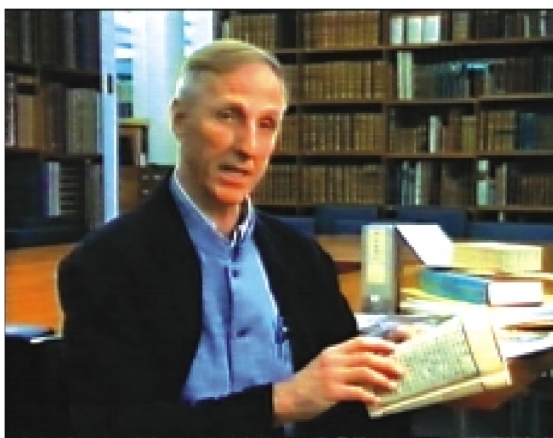
Така се оказва, че в съседство с Китай още преди 3000 години е имало високоразвита цивилизация, носителите на която са били европейци. Проф. Майр подкрепя напълно революционната теория за разселването на европейци на изток до Китай.

Тази теза се подкрепя и от антрополога Дейвид Антъни, който при съвместни разкопки с руски археолози в района на Батай – южен Урал изследвал скелета на обяден кон на възраст 5000 г., доказателство за което са специфичните микро-следи по челюстите на коня. Той провел научен експеримент съвместно с Нюйоркския университет, за да установи какъв ще бъде ефектът от кожена юзда – същата като откритата при мумиите в Тарим, – в челюстта на необяден кон. След няколко месеца Дейвид Антъни снел гипсова отливка от челюстта на коня и какво било удивлението му – рентгеновата снимка показвала същите следи като на коня от Батай!¹ Тук е мястото да се добави, че конят е „внесен в Китай и мнозина китайски императори са водили войни впоследствие, за да си набавят коне – особено от т.нар. „небесни коне“.

Но сензационните научни открития не спрели дотук. От музея в Урумчи поканили експерта по текстилна археология Айрин Гууд от Пенсилванския университет да изследва състава на намерения с мумиите текстил на карета. Самата тя не повярвала и се отнесла скептично, че това е древен текстил, когато го видяла в музея, поради доброто състояние на тъканта и освен това заявила, че е имала преди години вълнена дреха със същите орнаменти.

Удивлението ѝ станало още по-голямо, когато заключението на електронния анализ показало, че това е вълна на 3000 г., която била разпространена в Европа в желязната епоха, но различна от тази в Китай. Диагоналната нишка при тъкане изисква такъв тип стан, какъвто никога дотогава не е бил известен в Централна Азия. Вълнените платове се оказват буквално идентични в стилистично и технологично отношение с платове от приблизително същата възраст, открити в Централна Европа. Забележителното е, че същият начин на тъкане, форми и цвят, според Айрин Гууд, се правят и днес в Европа и са известни като „шотландски“.

Друг учен, проф. Паоло Франкалаци от Университета по молекулярна генетика в Сардиния, получил на свой ред разрешение от китайските власти да направи ДНК-експертиза на мумиите. Той взел 25 проби от мускулна тъкан (от вътрешната страна на бедрата и подмишниците), но поради бюрократични

Снимка 23. Проф. Виктор Майр с древнокитайски трактат в ръце, в който разчита описанието на хирургическите методи, дошли със народ от запад в Китай (наречен от него „бели номади“).

¹ Дейвид У. Антъни, професор по антропология в колежа Хартвик, Ню Йорк, САЩ.

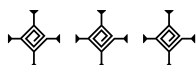

проблеми изнесъл само 11. Съвместно с екип от Станфордския университет в Калифорния, САЩ, той сравнил молекулярната проба от ДНК на мумиите с тези на европейците и азиатците (сн. 24).

Снимка 24. Проф. Франкалаци в работен момент на вземане на проба от мумия за ДНК-анализ.

Заключението на Франкалаци е, че мумиите са **европейци от кавказкия тип на така наречената „понтиска“ група – обитателите на районите около Черно море в древността. Към тази група, обаче, както е известно, учените отнасят скитите, траките и... българите!**

През 2012 г. излязоха данни за международно генно изследване на Y хромозомата, която показва, че 20% от българските мъже носят ген на 7800 години. Тези хора са преки потомци на автохтонното население на Балканите и никога не са мигрирали. Според проф. Иво Кременски българите са сред най-старото население на Европа: генетичния маркер EM 78-алфа, който е на възраст 7800 г., е тръгнал от Балканите, за да се разпространи из Европа.

През 2010 г. археолози попаднаха край град Враца на некрополи с кости на 7000 г., а през 2011 г. в същия район откриха олтар, датиран отпреди 8000 години, при разкопки на ранно-неолитното селище в местността „Валоба“ край село Оходен.

Глиненият олтар бе открит на два метра от намерения през 2010 г. за първи път скелет на праисторически мъж, положен в земята с гробни дарове. След едногодишно проучване на находките, според археолога Георги Ганецовски, е констатирано, че сакралното съоръжение с ритуално положени дарове – глави на елени, – няма аналог в Европа и Близкия Изток. Единствен паралел е олтар, намерен край френския град Тулуза, но той е изработен 400 години по-късно.

На няколко метра от мястото, където е открит олтарът, има друго култово съоръжение на 8000 години, наречено от археолозите „Храм на Слънцето“. Археолозите от Враца обясняват, че праисторическите хора са принасяли като дар за плодородие ловните си трофеи. Георги Ганецовски предполага, че еленовите рога са жертвоприношение към природата за по-голямо плодородие.

В някои райони на Син Цзян са намерени и смесени погребения на европейци и азиатци, но най-старата китайска мумия е на 2500 години, докато 90% от мумиите са на европейци. Според Виктор Майр преселението на европейци е тръгнало от района на Северното Причерноморие, като той ги нарича условно “белите номади” и ги свързва с носителите на т. нар. Тохарска култура, „... изиграла огромна роля за развитието на китайската цивилизация” (сн. 25). По-древните рунни надписи на тохарите от Баншан, Мачанян и Мацзяван, наподобяващи финикийското писмо, са датирани към първата половина на III хил. пр.Хр.

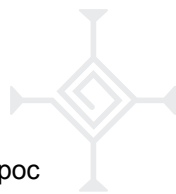
Снимка 25. Посока на преселение на европейците 2000 години пр.Хр. според проф. Виктор Майр.

Според него, това разселване е започнало около 2000 години пр.Хр. и продължило близо до 1000 г. пр.Хр. След този период настъпили промени в климатичните условия, довели до засушаване и пресъхване на р. Тарим и превръщането на плодородния ѝ район в пустиня. Това принудило европейците да търсят нови райони в съседство, придружено от множество военни действия с китайците и други народи, довело до изтласкването им обратно на запад, което в световната историография е дефинирано като “Великото преселение на народите”.

За наследници на тохарите на база на тъканите, някои пещерни рисунки на хора със светли до рижи коси и реконструкцията на черепите, проф. Майр приема, че това са келтите. Според автора на настоящата статия обаче, това са древни българи или най-малкото техни родственици, в подкрепа на което говорят откритите предмети от бита, дрехи, храна, оръжия, седла, юзди и прочие които имат своите български аналози. Освен това е известно, че по своята пигментация траките са принадлежали към светлите европейски типове – с руси или кестеняви, нерядко с червеникав отенък коси и сини, пъстри или зелени очи. Доказателство за това е изразът „синеоки тракийки”, с който гръцките поети са наричали тракийските красавици. Непознаването на българската история, военно дело, етнография и митология дават погрешната представа на Майр, че тава са келти, което ще докажем с факти.

Както за траките, така и за древните българи е характерен високият ръст, а колкото до промяната от светъл към тъмен тип, това в генетиката се обяснява с натрупването на множество рецесивни признаци в генома, които в даден момент под влияние на фенотипа (фактори на околната среда) стават доминиращи. Неслучайно поради това при българите са известни два типа – бели (сребърни) и черни.

Особено очевидна е поразителната идентичност на шарките на вълненият текстил с българското родопско одеало, а престилки със запазени цветове на

шевиците и орнаменти имат също своите български аналози. Едва ли е въпрос на “проста случайност”, че и днес в България в планината Родопа, известна като родно място на легендарния тракиец Орфей, се тъкат т. нар. родопски одеала, които са поразително аналогични с намерения вълнен текстил във Вупу.

Случайни съвпадения има, но когато те станат повече от няколко, това се нарича в науката закономерност. Но да продължим с фактите. Намерените върху мумиите обувки и ботуши са абсолютно идентични с подобни находки от Волжка и Дунавска България, и отговарят точно по кройка и технология, използвани от древните българи. Подметките и токовете са шити и лепени с рибно лепило (специален вид туткал), което е било важна експортна стока на Волжка България. Някои от женските мумии имат на главите си високи черни шапки (гугли), подобни на които са намерени край гр. Субаши (Казахстан и Тянь Шан) – украсени със златни апликации. С подобна шапкообразна украса е и т. нар. Укокска мумия от Алтай. Подобни шапки, известни още и като фригийски (тракийски) са откривани в Памир и Хиндукуш – области, обитавани от древните българи (сн. 26, 27).

Снимка 26. Хуритски богове с “високи шапки”.

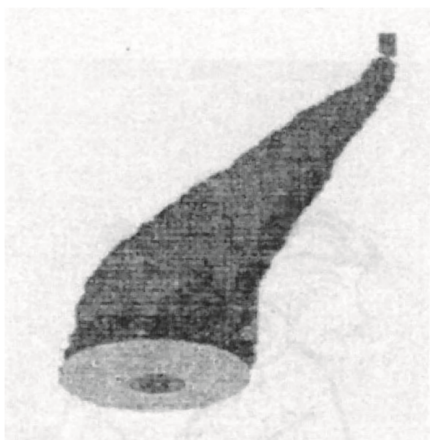

Снимка 27. Шумерски богове върху цилиндричен печат от 3000 години пр.Хр.

Подробни сведения за този вид шапки ни дава Петър Добрев. “... На шумерските цилиндрични печати от III хил. пр.Хр. всички богове и богини носят високи конусовидни шапки, с такива са изобразени и боговете при хетите и хуритите. Дори египетския бог Озирис и фараонът-реформатор Ехнатон са изобразени с “високи шапки”, както и свещената египетска богиня-крава Хатор е изобразена на някои рисунки с такава шапка. Но между писмените свидетелства, оставени от арабски хронисти, свързани с националната носия на волжките българи, най-характерни и впечатляващи са били “високите островърхи шапки”,

наричани с древнобългарската дума калансув. В “Космография” – природо-научна енциклопедия на Закария Казвини, съставена през X в., има рисунка на типичен български калансув, а причината за проявения от него интерес към тази шапка е, че тя твърде много напомняла по форма на един особен вид риба от Каспийско море, който Закария Казвини решил да нарече “рибата с форма на българска шапка” (SAMAKA ALA AL KALANSUVA VA AL BULGARIA) (сн. 28 а, 28 б).

Снимка 28 а. Нарисуваната от Закария Казвини “българска шапка” в неговата “Космография”.

Снимка 28 б. Кожена гугла, намерена в гроба на таримските мумии.

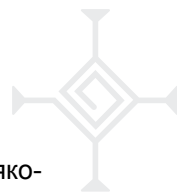
Това са били внушителни гугли с височина до 70 см. и били много търсени от арабските търговци във Волжка България, за което свидетелства един ранен арабски списък на стоки, изнасяни от волжките българи, в който на едно от първите места стои думата “калансув”. Тези шапки са изобразени и на етруска ваза с източен сюжет от VI в. пр.Хр. (сн. 29); с такива шапки са и пратениците на източните народи, носещи дарове на сина на цар Дарий – Ксеркс (сн. 30).

Снимка 29. Конници с високи шапки, нарисувани върху етруска ваза с източен сюжет от VI в. пр. Хр.

Снимка 30. Трима мъже с високи шапки, изобразени на колоната на цар Ксеркс.

Прочутите някога “български шапки” и до днес се срещат в земите на някогашните волжки българи, но най-добре се е запазила традицията да се носят високи шапки (гугли) сред българите на Балканския полуостров. Както отбелязва Петър Добрев “към който и край от българските земи да се обърнем – Мизия, Тракия или Македония, ще открием непременно високата черна или бяла гугла”.

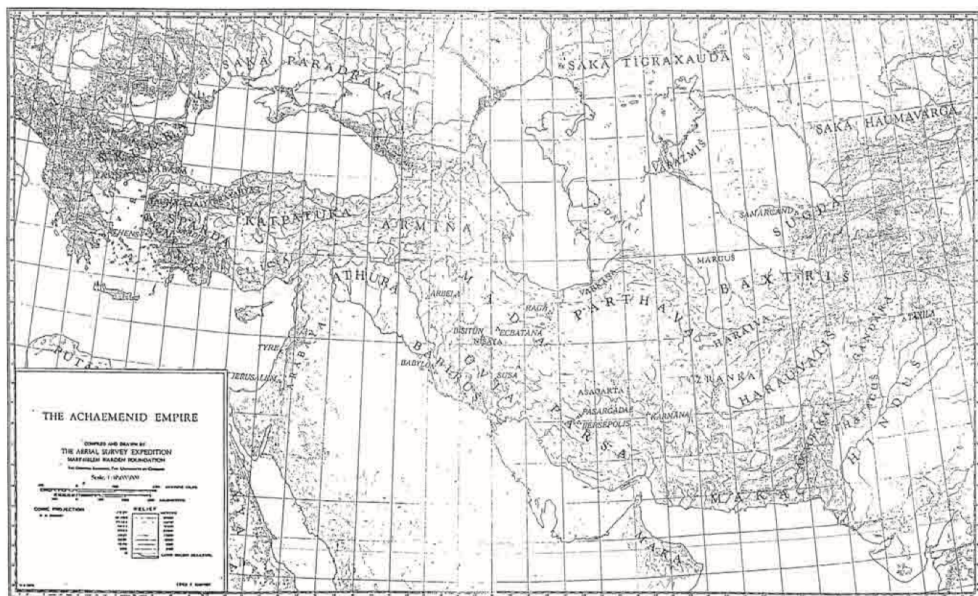
В персийските хроники от времето на Ахеменидската империя траките и скитите се наричат с общото име “САКА”, а на траките се гледа като на най-западните “САКА”. Ареалът на народа известен, като “САКА” бил от езерото Охрид до езерото Балхаш (Балгаш). Както отбелязва и руският академик Б. Б. Пиотровски: „скитската екосистема се е развивала на територия повече от 7000 километра и археолозите постепенно извадиха на показ общност от много елементи на културата от река Дунав на запад до Великата китайска стена на изток, в една широка полоса от степ, предпланини и планински пасища, между 40 и 50 паралел.”

Ако погледнем сведенията, които ни дава Херодот островърхите шапки се срещат сред саките, които са скити, “... **защото персите наричат всички саки скити**” (Херодот. История. Т. II. С., 1990, с. 177-178). Пак във II том Херодот цитира египетските жреци, според които най-старият народ на земята са БРИГИТЕ (ФРИГИТЕ, което е равнозначно на ТРАКИТЕ).

Прелюбопитно е и това, че древните перси наричат хората, носещи големи конусовидни шапки, с описателното и заобиколно название САКА ТИГРАХАУДА, което означава буквално “**саките с високите шапки**”. Според Петър Добрев, който цитира стари арменски източници, научаваме че в кръга на т. нар. **сакски народи, най-известни са били масагетите, българите, хоремзийците и согдийците**: “...В пространството между Туркестан и арийците – е записано в един от преписите на “Ашхарацуец” – живеят петнадесет стари народа, които са богати и развити в занаятчийско отношение. От тях “най-известни са масагетите и българите”. Това показва, според Петър Добрев, “... че зад загадъчните САКА ТИГРАХАУДА (т. е. „саките с високите шапки“), чието собствено име персите са пропуснали да назоват, стоят древните българи – един от най-големите, най-стари и най-влиятелни народи в някогашна Средна Азия.” (сн. 31).

Тук е интересно да обърнем внимание и на факта, че арабските хронисти от IX и X век, като Ат Табари и Ибн Фадлан, който през 922 г. посетил Волжка България, назовават българите с името САКАлиба (САКлаба), а също така наричат и словените със същото име, което означава че за тях имената на българите и словените са равнозначни.

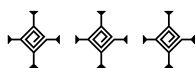
Друго особено важно доказателство за българската връзка със мумиите, са оръжията и конската амуниция, характерни за древните българи, траки и скити, които не могат да бъдат сбъркани с други аналози: сложно-съставния рефлексен лък; характерните стрели с триръби (трипери) върхове, описани от Омир в неговата “Илиада” като тракийски; конските стремена и прочие неща – все непознати в Китай и Западна Европа по това време.

Снимка 31. Карта на Ахеменидската империя.

Колкото до името **тохари**, ако проф. Майр беше запознат с дванадесетцикловия български календар, щеше да знае, че името се извежда лесно от древнобългарския термин за цикъла **ТОХ** (петел-токач) и наставката за множествоно число **АРИ** (означаваща още „човек“ или „мъже“), от което ни става ясно, че етнонимът тохари означава **“мъжете-петли”** или **“петльовците”**.

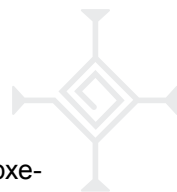
Интересно как петелът като соларен символ е станал символ на галите, а сега и любим символ на Франция?¹

И така, не са ли достатъчни гореизброените факти, за да се разбере, че мумиите от Тарим са на древни българи от къснобронзовата и ранножелязната епоха?

Тезата за миграция на европейци на изток се подкрепя и от хакаския историограф проф. Леонид Казласов в неговата книга “История на Хакасия”. В нея той се позовава на сведения за народа **ди ли** (дин лин) от китайски източници като напр. летописите „Хоу Ханшу”, “Сан го-чжи”, “Тайшигун шу” на историка Съма Цян, живял от 145 до 86 г. пр.Хр. Според Казласов европейско население масово се е преселило на териториите на Западен Китай, идвайки от Урал

¹ **Бел. ред.:** от gallus – лат. „петел“, „жрец на Кибела“; Gallus – река във Фригия /вж. **М. Войнов, Ал. Милев.** Латинско-български речник. Трето издание. С., Изд. „НИ“, 1980, с. 285/. Два факта: че част от галските друиди са се считали за жреци на богиня Кибела, почитана в Тракия и Анатолия (историческата област Кападокия или Галатея); както и фригийският хидроним Гал; са категорични указания за древната родина на хетското племе гали.

и Поволжието през III-II хилядолетие пр.Хр. по т.нар. Нефритен път, което археолозите смятат за най-голямата миграция в праисторията.

В китайските хроники белите хора са описани като високи на ръст, с кръгли вдлъбнати очи, с гъсти бради и вежди. Имали светли или рижи коси, сини очи, но за китайците най-недопустим бил техният изпъкнал нос. Тези европейци били толкова многобройни, че успели да станат ядрото на народа, завладял в XII в. пр. Хр. властта в Китай и възкачил на престола династичния род Чжю. Именно по това време е наложен и възприет новият култ към Небето – Тянь, – който изместил дотогавашния към мъртвите предци. Оттогава Китай започва да се нарича „Поднебесната империя“, а за самия император се вярвало, че получава небесен мандат за управление „тяньмън“.

След 771 г. пр. Хр. в Китай започват гонения срещу хората с остри носове и кръгли очи и биват изтикани на запад към Тянь Шан и на север към Алтай. Тук ще добавим, че в библиотеката на китайския император работел философът Лао Дзъ, за който според откъслечни данни е известно, че е имал кръгли очи, изпъкнал нос и буйна брада – белези характерни за **ди ли**. Неговото родово име е изписвано като Поян (Боян). В края на живота си Лао Дзъ също потеглил на запад, където написал прочутия си трактат „Дао де дзин“.

Ди ли са наричани „бялата раса на Централна Азия“ и се свързват с така наречената Афанасиева култура, чиито погребения от III хил. пр. Хр. са открити от археолозите в Прибайкалието. Изследователи като Андрей Никитин, А. Халиков и други смятат, че **ди ли**, българите и куманите (т. нар. половци в руските хроники, назовавани там също така „лебедите на Великата степ“) са родствени племена. Народът **ди ли** се отличавал не само с европейската си външност, но и със силно развит индивидуализъм, който е характерна черта по-късно за бялата раса в Европа, пише изследователят Грум Гржимайло, посетил западен Китай през 1908 г. Те много лесно се отделяли един от друг и живеели разпокъсано, като само опасност от война можела да ги обедини.

ДРЕВНА МЕДИЦИНА НА БАЛКАНИТЕ. РАЗБИВАНЕ НА МИТА ЗА „ДИВИТЕ“ ТРАКИ И БЪЛГАРИ

През 2000 г. Ваня Илинкина от НАИМ на БАН обърна внимание на автора, че върху някои предмети от тракийски съкровища, както и върху фигури от халколита с човешки и животински образи, има странни точки и линии, съвпадащи според нея с акупунктурни зони и точки. Оглеждайки експонати от различни тракийски съкровища, авторът (който е специалист и по акупунктура) констатира, че тя се оказва права за някои от експонатите. Така например на сребърния наносник от конска амуниция от с. Свещари (Шуменско), датиран към V век пр.Хр., – в долната зона на челото, в междувеждието – е вдълбана важната т. нар. извън-меридианна точка „ин-тан“, която в индуизма и йога е важен енергиен център, чакра (**сн. 32**).

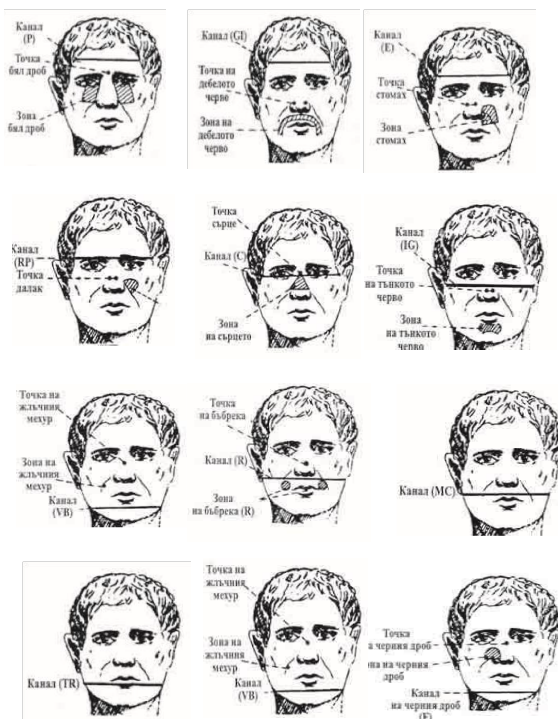

Снимка 32

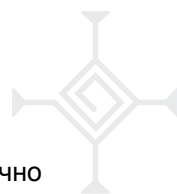
Д-р Ангел Каяджиев, член на Българското дружество по традиционна китайска медицина, автор на книги и ръководства по източна медицина, с над 210 публикации в периодичния печат и 22 научни публикации в САЩ, Япония, Русия, Латвия, Южна Корея и България, е бил заинтригуван също от Илинкина и ми предостави свое изследване по този въпрос, където е разкрил интересни нови детайли. Така например, наколенникът от Могиланската могила (в центъра на гр. Враца), на който е представена Великата тракийска богиня (в хипостазата и

Снимка 33 а

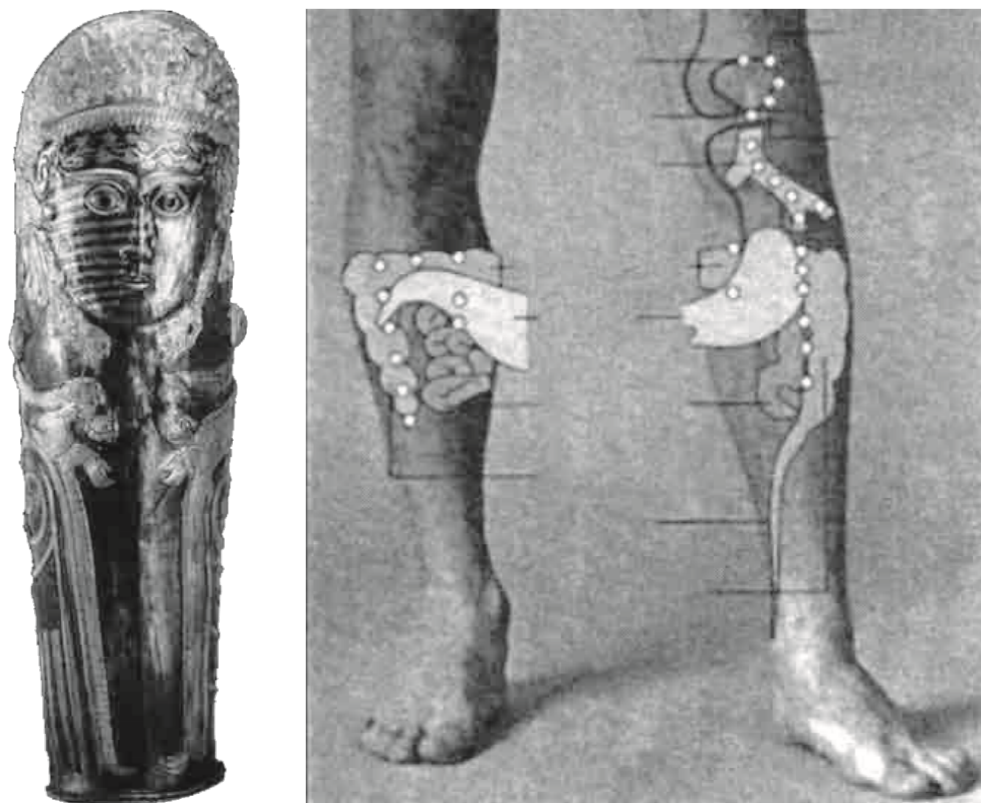

Снимка 33 б

на Кибела), на дясната половина на лицето има позлатени ивици, които точно съвпадат с акупунктурните меридиани, изразени на лицето, преоткрити отново преди 30 г. от виетнамски специалисти по акупунктура (сн. 33 а, 33 б).

При по-дълбоко вглеждане в акупунктурните точки на ухото на същия наколенник, д-р Каяджиев е установил, че той представлява няколко акупунктурни диаграми на няколко нива. Освен това фигурите от наколенника, съответстват на проекции на вътрешните органи върху коляното и подбедрицата (сн. 34, 35).

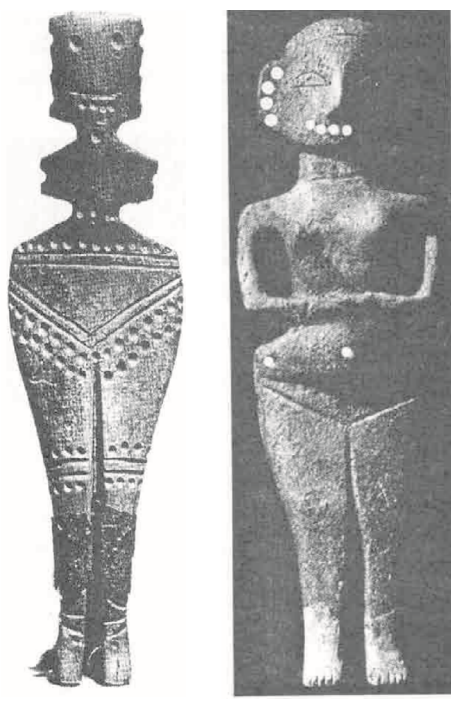
Снимки 34, 35. Проекции на вътрешните органи върху коляното и подбедрицата. Сравни ги с наколенника от Могиланската могила. (Схемите на краката са дадени по Ulrich Hecker. Neue Punktuelle Schmerz - und Grandterapie, 1998.)

Друг пример с акупунктурни точки и похвати за лечение с метали и електричество са открити на женска фигура от с. Ловец, Старозагорско, на която краката са обвити с медни пластинки, както и върху мраморна статуетка от с. Благоево, съхранявана в Разградския музей. На нейните уши са пробити по четири дупки за медни халки, отделно има три акупунктурни точки по линията на пъпа, както и няколко по линията на устата (сн. 36, 37).

На глинен зооморфен съд от селищната могила Коджа Дермен край Шумен има също акупунктурни меридиани, мускулни дерматоми и енергиен център (два концентрични кръга с точка) в предната част на тялото (сн. 38, 39 а, 39 б).

В друга тракийска могила при с. Мъдрец са открити специални шишенца с лекарства и акупунктурни игли, изработени от слонова кост, с красиво оформени дръжки с форма на глави. Всичко това обаче, поради незнание от страна на археолозите и историците, и липса на интердисциплинарен подход при анализа им, не е намерило своето място в днешната ни историография. Според д-р Каяджиев археологическите находки по българските земи недвусмислено доказват практикуването на акупунктура и рефлексотерапия в Източна Европа 2000 години преди появата им в Китай. В потвърждение на тази

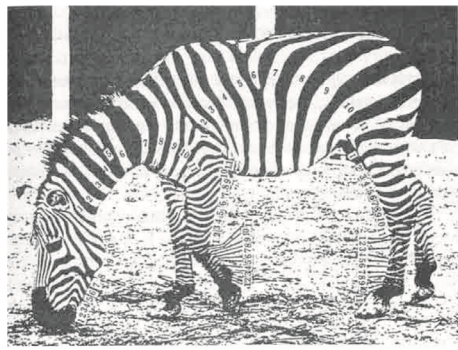

Снимка 36. Женска фигурка от село Ловец, Старозагорско, от епохата на енеолита. Пример за лечение с метали и потенциали (биоелектричество), и множество акупунктурни точки.

Снимка 37. Мраморна статуетка висока 32 см. от село Благоево, Разградско. Реставрирано копие, на което много добре личат акупунктурни точки по ушите, устата и областта на кръста.

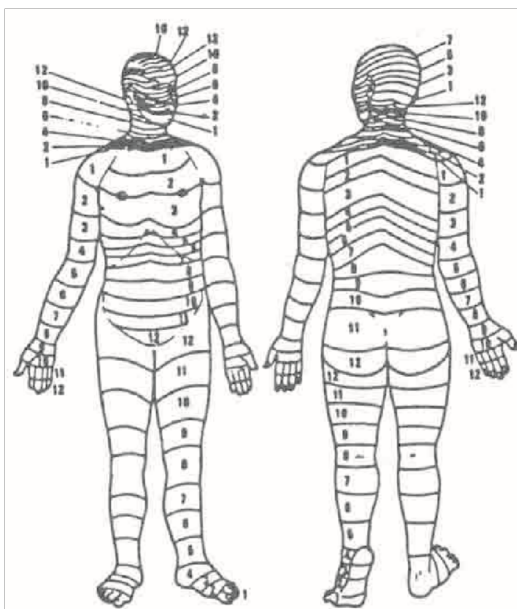
Снимка 38. Глинен зооморфе съд от могилата Коджа Дермен

Снимка 39 а. Схема по Джан Инцин (1988) и приложението ѝ при животните - ЕСИWO (биоембриоинформационна система на целия организъм) и връзката ѝ със зооморфния съд от КоджаДермен край Шумен.

теза е и мнението на д-р Франческо Мигел – президент на Испанската асоциация по ветеринарна акупунктура и д-р Франческо Лонго – вицепрезидент на Италианската асоциация по ветеринарна акупунктура, изказано през 2012 г. пред Петия български конгрес по акупунктура в София. Като доказателство те сочат, че най-старата рисунка с акупунктурни точки по тялото на слон, известна засега в света, е датирана към 5000 години пр.Хр. в Индия, а след нея е тази от Шри Ланка от 3000 години пр. Хр. А едва от 2697 г. пр. Хр. има данни за акупунктура в Китай. Акупунктурата е била прилагана за преодоляване на страха на слоновете и конете при бойни действия. Първоначално лечителите не са били диференцирани на човешки и животински, а са били едни и

Снимка 39 б. Зони по К. Хирата (1912): 1. Трахея, бронхи; 2. Бял дроб; 3. Сърце; 4. Черен дроб; 5. Жлъчен мехур; 6. Панкреас; 7. Стомах ... 12. Гениталии.

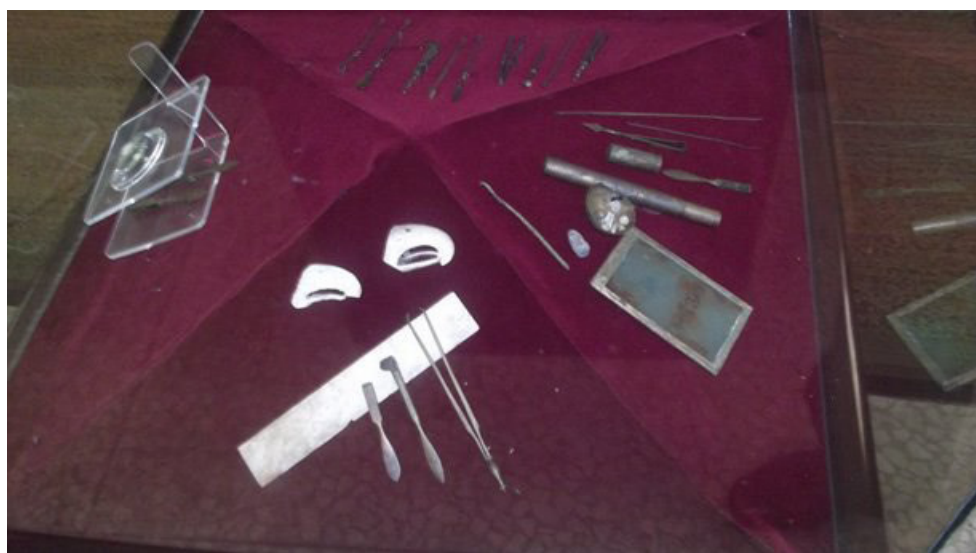
същи специалисти за хора и животни. Върху тялото на открития през 1991 г. замразен праисторически човек (именуван Йоци) в Астрийските Алпи, с датировка 5000 години пр.Хр., има установени четири следи от белези от убождане в акупунктурни точки. Явно досегашното становище, че Китай е родина на акупунктурата, подлежи на кардинално преразглеждане.

В България, както и в повечето страни по света, не е развита медицинската археология. Тя обаче може да помогне да се дадат отговори на много неизяснени въпроси в медицината. Такъв е случаят с некропола в с. Караново открит през ноември 2008 г. от археолога Веселин Игнатов. Екипът му се натъкнал на 26 надгробни могили от края на I и началото на II век. Археолозите открили и колесница с 4 големи колела и скелетите на два коня.

В една от надгробните тракийски могили е бил погребан високопоставен лекар заедно с медицински комплект от 18 инструмента (сн. 40 а, 40 б). Те са изработени от бронз, инкрустирани са със сребро и злато, но наподобяват съвременните, просто са малко по-големи.

Снимка 40 а. Намерените медицински инструменти се пазят в археологическия музей на гр. Нова Загора.

Снимка 40 б. Хирургически инструменти, принадлежали на древните траки, намерени от екип български археолози в село Караново. Фото Кр. Коев.

Това открива при огледа им доц. д-р Красимир Коев, специалист по очни болести в Медицинския университет – София. Според него намерените хирургически инструменти са доказателство за високото развитие на медицината при траките.

Единият от инструментите удивително прилича на “давиелова лъжичка” – името на инструмент, с който се извършват очни операции на вътрешно перде. Използван е за първи път през 1741 г. от Жак Давиел – личен лекар на крал Луи XV. Друг инструмент – кюрета – е подобна на тази, която се използва при операция на холоцион (хроничен ечемик). Същия инструмент, но с малко по-голям размер, са използвали и траките през I век. Той е намерен в некропола при Караново. В комплекта имало и няколко пинцети, идентични с тези, които лекарите използват в XXI век.

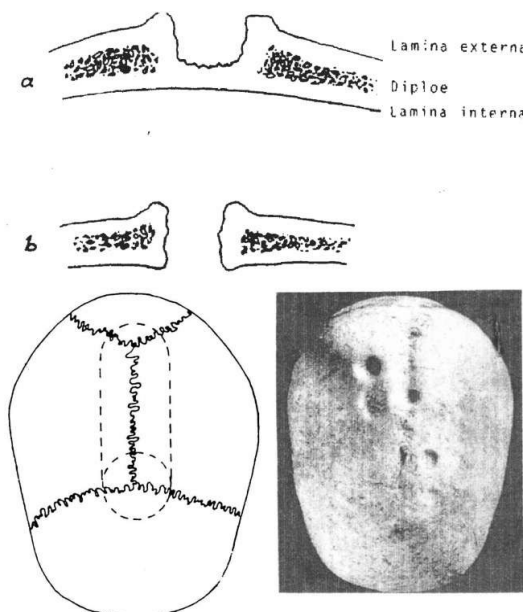
Според известния офталмолог е необходимо да се направят по-задълбочени изследвания върху тези находки. Засега няма сведения да са намерени подобни инструменти другаде. Доц. Коев смята, че пособията, принадлежали на древния тракийски лекар, са били използвани за сложни операции от екип от няколко души. Това пък го кара да предполага, че при траките вероятно е имало организирана форма на болнично лечение.

Той е впечатлен и от високия социален статус на медиците по времето на траките, който е бил равнопоставен със статуса на владетеля. Това също говори за високото обществено значение, което са придавали траките на медицинската наука и практика, отбелязва доц. Коев. Той дава още примери за високото развитие на медицината в древността. В най-североизточното населено място на България – Дуранкулак са намерени черепи на хора отпреди десет хиляди години. Върху тях има следи от трепанация с много фин кръг, но инструменти не са били намерени.

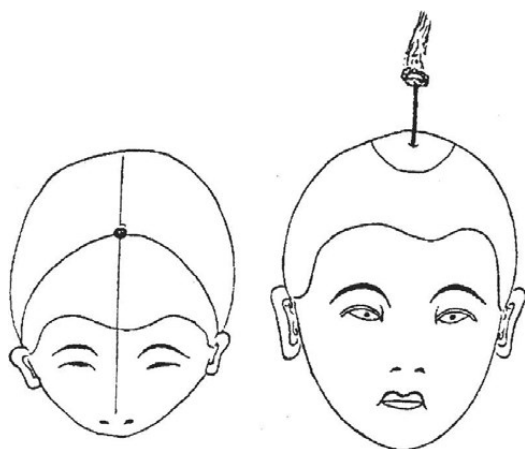
Подобни трепанации обаче са били извършвани при древните българи по всички места които са обитавали, за което сочат археологическите находки от Волжка България, както и от Дунавска България. Те са изучени и описани от д-р Петър Боев, чиято заслуга е, че световната наука призна тези трепанации за специфичен древнобългарски обичай, който е разпространен по всички области, обитавани от древните българи.

Посочените трепанации бивали два вида: символични (с магическо-обряден характер) и истински – хирургически трепанации. Символичната трепанация на черепа се отличава от реалната трепанация по това, че се премахва само външната черепна пластинка и част от гъбестото вещество (диплое), без да се засяга вътрешната пластинка на черепните кости. Символичните трепанации са най-често единични и по изключение множествени (напр. в средновековния некропол до с. Одръци, Добричко). Следите, които оставят символичните трепанации, най-често имат овална форма, с диаметър от 8 до 20 мм и дълбочина от 0,5 до 2 мм и се намират върху или в съседство със стреловидния шев на черепния покрив, предимно около точката на свързване с венечния шев (областта на Брегма; **сн. 41**).

При мъжкия череп от Плиска (VII-IX в.) с три белега от ритуална трепанация е приложен лечебен метод за лекуване на нервно или психическо заболяване.

Снимка 41 (а) и (б). Отнемане на костно вещество при символична (а) и реална (б) трепанация на черепа (по Йорданов) – горе. Зона около bregma и sutura sagitalis, място на най-честото разположение на символичните трепанации на черепа-пунктир и мъжки череп от некропола при с. Одърци, Добричко, със следи от 11 символични трепанации (по Йорданов).

Снимка 42. Акупунктурната точка 20 Бай-хуй („Сто-те срещи“), използвана в тибетската традиционна медицина за прилагане на златна или „горяща игла“. (по Намкай Норбу)

От намерените находки се установява, че трепанациите, правени за лечение на психически заболявания, са правени най-често в областта на темето (върха на главата). Там обаче съгласно теорията на тибетската и китайската медицина се намира важна енергийна точка бай-хуй („сто срещи“) – това е точка 20 от т.нар. „заднен среден меридиан“, прилагана при лечение на главоболие, неврастения, влошаване на паметта, шум в ушите, епилепсия и др. (сн. 42).

Вероятно символичните трепанации са правени от древните българи не само за лечение, но и с религиозно-мистични цели за постигане на определени нива на съзнание, свързано с езотеричните практики на колобрите. При реалната трепанация се отнема и вътрешната костна пластинка (ламина интерна). При реалната трепанация на череп на 7-годишно дете от некропола при с. Одърци, Добричко (IX-X в.) следата от трепанацията е върху лявата темenna кост. Пирамидата на лявата слепочна кост е разрушена от възпалителен процес, който е и вероятната причина за трепанацията (сн. 43).

Трепанацията на черепа се налагала обаче най-често при сериозни травми на главата (например при удар с боздуган, меч или бойна секира) за отстраняване на костниците притискащи мозъка. Черепът от Ловешкия некропол (VIII-XI в.) свидетелства за трепанация, направена приживе и довела до оздравяване. В случая се счита, че оперативното вмешателство се е наложило след счупване на черепа и хлътване на част от костта.

Снимка 43. Череп на 7-годишно дете, Infans I, гроб 92 от средновековния некропол в с. Одърци, Добричко (IX-X в.). Следа от реална (лечебна) трепанация върху лявата теменна кост. Пирамидата на лявата слепоочна кост е разрушена от възпалителен процес, който е вероятната причина за трепанацията, ляв страничен изглед (по Йорданов).

Снимка 44. Мъжки череп от Ловеч със следа от реална трепанация (по Апостолов).

След грижливото обработване на травматичната рана не се е развил супуративен процес (сн. 44).

Това означава добри познания по асептика и антисептика, оперативни инструменти и използване на билки за упойка – мак, блян (съдържа скополамин и се дава като успокоително при психомоторна възбуда), мандрагога, коноп, мухоморка, зърнеш и алкохол. При правенето на лечебните трепанации древните български хирурзи са действали изключително внимателно, защото в случай на неуспех и особено ако пострадалия е бил важна личност, те са били погребвани заедно с умрелия пациент!

Подобен случай е описан от Георги Костов и потвърден от изследователя на древни български некрополи в Украйна Константин Красилников (некрополът край с. Жолтоє). В гроба на хирурга, чиито ръце и глава са били отсечени, са намерени медицински инструменти и специални кръгли сребърни шаблони за извършване на трепанации. Последното доказва, че древните българи са знаели за антисептичните свойства на среброто.

Във филм, излъчен по History Channel и посветен на великия град Троя, археологът Ралф Бекс показва намерения при неотдавнашни разкопки на общо шест археологически пласта череп на мъж, който е бил висок 182 см. – датиран към 1700 години пр.Хр. На черепа му има следи от реална хирургическа трепанация. Известно е, че населението на древна Троя е било дардански народ – траки, – а не елини, какъвто мит е наложен от гръцката историография.

Любопитен съм да чуя обяснение от учените историци каква е връзката между древните българи, траки и египтяни, които са извършвали трепанации?

Находките недвусмислено показват изключително високото ниво на медицината при траките. Тук идва резонният въпрос откъде траките имат такива умения, които не са изяви от археологията относно елините? Всъщност тези медицински и хирургически знания и умения, общо характерни за траки и

българи, не се ли дължат, подобно на идентичните облекла, бит и традиции, на една приемственост в посока от древното население на Балканите към българите в Средна Азия?

НАРОДЪТ БОЛГ И СКИТИТЕ

Особено интересни сведения има в ирландските саги за Fir Bolg – „народът на Болг“, който напуснал, бягайки от робство, родината си на Балканите. Болгите първоначално уседнали в Испания, а после завладели Ирландия, като победили фоморите (раса от демонични морски великани). Тяхната столица се казвала Тара (на 48 км. северозападно от Дъблин), а от тях келтите се научили да влизат в бой с особени стъпки (хоро) и свирня с ... гайда. Особено интересно е името на един от известните крале на Fir Bolg – „Semion Mac Stariat“ както и на Bolg – „Mac Buaián“, който побеждавал с меч, наречен „Calad-Bolg“. Болгите са първият народ, създал държавност и законодателство на Британските острови. В интернет страницата „Irish History“, посветена на древните преселници в Ирландия, се твърди, че прародината на народа Bolg е Тракия.

Потвърждение се намира и в „Encyclopedia of the Celts“, откъдето се разбира, че „fir bolg“ е равнозначно на „fir vulag“, което е още едно доказателство за произхода на народа Bolg. „Vulag“ очевидно е гръко-латинска транскрипция на името „bolg“ (сравни bulgari и vulgaris).

Сведения в същата насока, има в подминаваната с мълчание история на иеросхимонах Спиридон Габровски¹, писана в Зографския манастир на Атон по недостигнали до нас източници, в която се твърди, че българите са взели името на илирийския цар Болг, син на Колад, живял на Балканите още в VIII в. пр.Хр. Същата податка имаме в другата „забравена“ история на България – „Зографска история“ от неизвестен възрожденец, съвременник на Паисий², която свидетелства, че Болг е български цар. Също за Болг като български цар се говори в „Летопис на поп Йовчо от Трявна“³.

През 2003 г. китайски учени съобщиха, че са открили най-стария аналог на Стоунхендж в Китай на възраст 4100 г. Но такива мегалити изобилстват по целия свят, както и на Балканите. Построяването на Стоунхендж се датира между

¹ **Спиридон Иеросхимонах.** История во кратце о болгарском народе славенском 1792. Превод Б.Христова, Б.Райков. НБ „Св.св. Кирил и Методий“. С., 1992. Електронна публикация: <http://ziezi.net/spiridon.html>.

² **Бел. ред.:** става дума за обзорно-компилативния ръкопис „История вкратце о болгарословенском народе“, по-известна като „Зографска българска история“. Последната била преписана в 1785 г. от краснописеца монах Яков, по нареждането на Константин, проигумен на Зографския манастир. Не е запазен нейният оригинал, нито се знае нейният автор. „Зографската история“ е публикувана и ползвана от Г.С.Раковски в списанието му „Българска старина“ през 1865 г. / **Съчинения.** Т.ІІІ, с. 392-396/.

³ **Бел. ред.:** **Поп Йовчо** (1786-1855) от Трявна е сътворил „Летопис и родословие“ /**Йордан Вълчев.** Българският календар. В.Търново, 2005, с. 153-155/ през 1839-40 г., ползвайки старобългарски книги – царственици – от зазиданата *царска библиотека* в черквата на рода Асеневици „Св. Четиридесет мъченици“. Тази библиотека е открита през 1838 г., случайно и за голямо съжаление, от търновския гръцки владика Иларион, който по-сетне изгорил това книжовно богатство. Междувременно на поп Йовчо тайно услужил приятелят му архимандрит Стефан, протосингел на владиката.

2000 и 1000 г. пр.Хр. Мегалитът се намира на близо 30 км. от скален масив с древна каменоломна, от която са добивани каменните блокове. В този район английските археолози попаднали на праисторически некрополи от около 2000 г. пр.Хр. Използвайки съвременни методи, като компютърна томография и триизмерно компютърно възстановяване на най-добре запазения череп от некропола, е установено, че строителите му са европейци-пришълци на Британските острови. Прави впечатление, че периодът на построяване на мегалита съвпада с периода на разселването на древното балканско население и нека тук си припомним за ирландските саги, повествоващи за народа болг.

Исполински мегалити, с най-различна форма и предназначение, изобилстват в Европа, на о-в Малта, на о-в Крит и другите острови в Егейско море още от древността. Според преданията произходът им бил дело на „децата на Посейдон“ – пеласгите, – легендарни жители на Егеида и както е известно, предшественици на траките.

Интересна особеност е, че от територията на днешна България, където изобилстват тракийските могили, колкото по на изток се отива от Черно море, скитските могили стават все по-високи. Друг многозначителен факт е, че легендарният китайски император и обединител на Китай – Цин Шъ Хуанди (починал в 210 г. пр.Хр.) – е погребан по скитски обичай в могила (сн. 45).

Снимка 45. Под този изкуствен хълм (могила) е гробницата на първия император на обединен Китай. Първоначално е била висока 166 м., но след повече от 2000 години е останала само 76 м.

Представителите на династия „Хан“ са строели след него по подобен начин: тялото било поставяно в саркофаг, а край него – жените-наложници, колесниците и конете, дарове за отвъдното и пр. Около могилата на Цин Шъ Хуанди всичко е разкопано и изучено, като тук са открити известните вече в цял свят

теракотени войни и колесници на императора, но самата могила все още не е пипната, защото, според официалната версия „не трябвало да се смущава духът на императора, а разкопки ще има при убеденост в пълното съхраняване на онова, което ще бъде открито“.

Освен това, защо ли никой от китайските и външни учени, които са проучвали тези погребения, не е бил впечатлен от очебийната им прилика с ритуалните трако-скитски погребения?

МУМИИТЕ ОТ АЛТАЙ – ХУНИ ИЛИ СКИТИ?

В района на Алтай край селището Пазарък още през 1929 г. съветски военни попадат случайно на мумиите на замразени хора. Сериозното им изучаване започва през периода 1947-1949 г. като екипът на разкопките се води от археолога Сергей Роденко. Той открива първоначално две мумии, едната на мъж на около 60 г. с висок ръст и остригана глава, а другата на жена – над 40-годишна възраст. И двамата са претърпели трепанация на черепите в тилната част¹. В коремната област, трупът на мъжа има хирургически разрез достигащ до ръцете и краката. Установено е, че вътре е била впръскана течност (и досега неизвестна на учените) преди разрезът да бъде зашит. На жената също са правени хирургически операции за балсамиране. Косата ѝ била навита на висок кок, чийто пълнеж бил сплъстено кече. Същата гледка е открита и в другите гробници – общо 5, като всички мъже били с учудващо висок ръст – от 181 до 186 см. и с преобладаващо европеидни черти. Само във втория гроб е имало изразен монголоиден тип, а само в четвъртия – смесен. Възрастта на мумиите е 2500-3000 години.

Важни за нас – българите – са откритите с мумиите, т. нар. плъстени килими, като технологията, по която са правени, е установена от учените. Тя е валяне на вълната с кросно: рядка технология, която не е ползвана от никой тюркски народ. Остриганата от овцете вълна се изпирала, разчепвала се и накрая се е разбивала на малки къдели, които се подреждали по сложна система върху груба конопена черга. След добавяне на орнаменти навивали чергата на руло, вътре с пълнежа, а в средата на рулото се поставяло кросно – дебел дървен прът. Рулото се обливало с вряла вода, докато вълната се запари. Нашият етнолог Райко Сефтерски е изследвал през 1952-1963 г. домашни плъстени килими в Копривщица, Видинско, Средногорието и Странджа-Сакар (**сн. 46**). Оказало се, че в Сакарско до средата на XIX в. изготвяли плъстените килими по същата древна технология – със заливане с вряла вода на вълната и валянето ѝ с кросно. За българите плъстеният килим имал сакрално значение. Затова на всяко новородено дете се валяло плъстено одеало.

¹ Световната наука е засвидетелствала, че трепанациите по черепите са били характерна черта от уменията на древните българи. По този въпрос вж. “Езотеризъм и лечителство на древните българи” в “Сборник Ави-Тохол”, т. I, 2005.

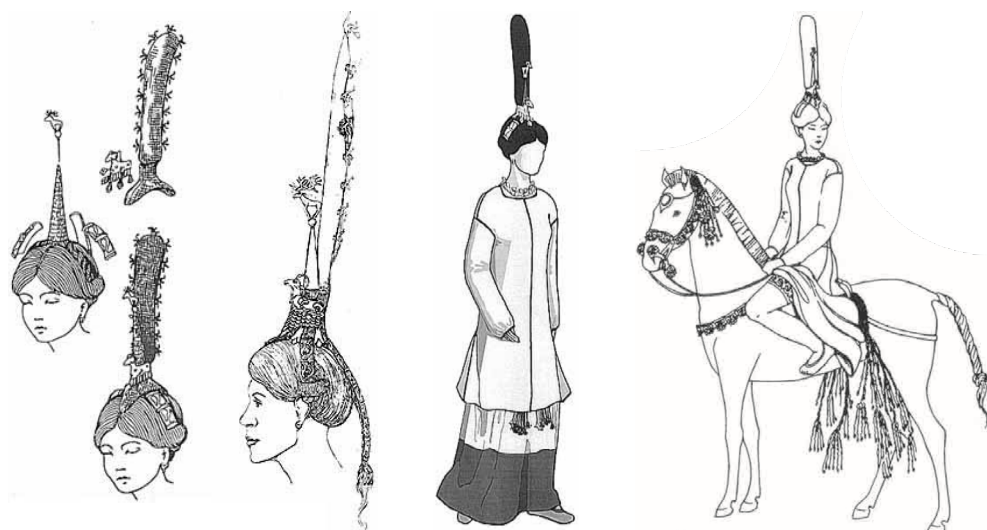
Снимка 46. Плъстен килим, съхраняван във Видинския музей.

Ако бебето се разболе, то непременно се увива в това одеало. Ако пък умре – одеалото се изгаря в огъня. Булката у нас в България – в районите на Средногорието, Хасковско и Странджанско, спазвала подобен обичай до средата на XIX в. Преди да се задоми тя също валяла свой плъстен килим със строго спазвани традиционни орнаменти. На него спели младоженците и той пазел техните тайни.

УКОКСКАТА ПРИНЦЕСА

През 1990 г. на платото Укок в Горен Алтай руски археолози са открили мъжка и женска мумия, на 3000 години. Женската мумия била в замразено състояние, погребана заедно с шест коня, като погребалната камера е същата като на мумията от Пазарък. Облеклото ѝ се състои от изкусно направена кожена шуба, блуза от фино изтъкана вълна, а на главата има шапкообразен накит със златни фигури на грифони и други животни. Тази мумия придобила името Укокска принцеса.

На раменете на мумията има татуировки на животни в типичния скитски (зверинен) стил (сн. 47 а и б). Археологът Владимир Кубаев с учудване констатира, че образите на животните и намерените предмети са идентични с тези в древен Египет. Нещо повече – в този район има аналог на Стоунхендж, както и фигури, видими от птичи поглед, подобни на тези от платото Наска. Според ръководителя на експедицията – археолога и доктор на историческите науки Наталия Полосмах – скито-сибирските символи са разпространени от Тихия до Атлантическия океан и в Скандинавия.

Снимка 47 а. Възстановка на Укокската принцеса, според археологическите данни на СО РАН.

Снимка 47 б. Фрагменти от татуировката от лявата ръка.

Един от тези символи е твърде характерен и общ за древните българи, траки и скити – свастиката и нейната разновидност триквестера (тримодулна свастика). Двата вида свастики се срещат по бронзови талисмани, върху камъни намерени в Дунавска България (Плиска и Преслав), във Волжка България (Болгар), върху колони, приложения, обредни хлябове, използвани и до днес при кръщенета, коледарски обичаи, а също така и в народните ни шевици (свастични елбетици). По статуите на Буда свастиката е изписана върху гърдите му и се нарича

“Сърцето на Буда”. На санскрит думата свастика означава благоденствие и символизира слънцето и неговото вечно движение по небосвода. Пречупените части са символи на стихии. Свастика има и на тогата на българския цар Калоян, а за да докажат, че са наследници на древните българи, ктиторите на църквата в Добърско (Разложко – Южна България) строена според археолози през 1122 г. оставят на една от фугите върху източната фасада своя “древен печат” – свастика. Също в този район – с. Катарино (Разложко) е открита тракийска мраморна плоча датирана между 2000-1500 г. пр. Хр. с фигура на слънце и под него има стилизирано изображение на двата вида свастики преплитачи се една в друга (сн. 48).

Снимка 48. Част от мраморна плоча с изображение на триквер, намерена в района на с. Катарино, датирана между 2000-1500 години пр.Хр. Археологически музей на гр. Разлог, България.

Снимка 49. Триквел от Пейчова могила. V в. пр.Хр.

В „Пейчовата“ тракийска могила е открита сребърна апликация за конска амуниция – триквел (тримодулна свастика) със стилизирана форма на три шии и глави на грифони (сн. 49). Едва ли е случайно, че най-старото изображение на свастика в Европа – върху фрагмент от съд и датирано от началото на VI хилядолетие пр.Хр. (ранен неолит), е намерено в Деветашката пещера (Ловешка област, България; сн. 50).

Снимка 50. Свастика и рунен знак върху фрагмент от съд от VI хилядолетие пр.Хр. (ранен неолит), намерен в Деветашката пещера.

Но да продължим с информацията на руските учени за Укокската принцеса. Те установили, че при тази мумия е направена балсамация, като за разлика от

Египет, тук тя е извършена, като за целта са използвани специална глина и треви от района. Според Наталия Полосмак в IV книга на "Историята" на Херодот се описва скитска балсамация. След шест години проучване и анализ на екип от генетици, антрополози, археолози под ръководството на акад. Вячеслав Молодин от Руската академия на науките, учените установили, че древните мумии се отнасят към т.нар. Пазарънска култура, принадлежаща на скитския етнос, както и че вълнените тъкани не са с китайски произход. В Москва бил направен ДНК анализ, според който мумията на Укокската принцеса не е монголоид, а възстановката на лицето по черепа показва типично европейски черти (сн. 51).

Снимка 51. В лабораторията на Руската академия на науките в гр. Новосибирск, учени изследват мумията, открита на платото Укок, в планината Алтай.

От всичко изложено дотук считам, че находките от Алтай само допълват картината, като подкрепят тезата на проф. Виктор Майр и други учени за разселването на европейци на изток.

Според автора на настоящото изследване, мумиите от Тарим и Алтай са онова обединяващо и липсващо досега звено във времето между хунската, памирската и трако-кимерийската теория, поставяйки древната българска история в нова светлина.

Всъщност етнонимът скити се оказва сборно понятие за един и същ родствен народ. Същото важи и за т. нар. хуни (най-вече за т.нар. „западни“ или „царски хуни“), а доколкото при тях има азиатски примес, то те са от смесени бракове и са до 10% от популацията. Тук логично идва изводът, че китайците означават скитите с името хуни, което е очевидно от анализа на руските учени за произхода и датировката на мумиите.

Нека тук направим едно общо обзорно сравнение между траки (скити) и българи, според историческите данни (виж таблицата).

Траки-Скити	Българи
Орфизъм и Слънчев култ: царят е и върховен жрец	Тангризъм и Слънчев култ: канът (владетелят) е и върховен жрец
вяра в безсмъртието на душата	вяра в безсмъртието; светът е изпълнен с особена сила, преминаваща от човек в животно и от жив в нежив индивид, и обратно
“изпращане” чрез жертвоприношение на най-достойния, за да отнесе послание на бог (става посредством хвърляне в дълбока пещера или върху три копия)	“изпращане” на най-достойния в отвъдното за свързване с Тангра (чрез удушаване)
конен народ, пиещ конско мляко	конен народ, пиещ конско мляко
ударна сила – конницата	ударна сила – конницата
култ към “Хероса” (Конника)	култ към Конника (Мадарския конник)
двойно-рефлексен лък и характерни триръби, т.нар. трипери стрели	двойно-рефлексен лък и характерни триръби (трипери) стрели
архитектура – дялани камъни, или т. нар. “квадристроеж”	архитектура – дялани камъни, или т. нар. “квадристроеж”
мъжка прическа – “чембас” или коса, сплетена на три плитки	мъжка прическа – бръсната глава с “чембас”
при военна победа се извършва ритуал чрез “черепа-чаша” на победения владетел	при военна победа се извършва ритуал чрез “черепа-чаша” на победения владетел
медицина – жреческа, билколечение, психосугестия, хирургия, игло-рефлексотерапия, балнеолечение	медицина – жреческа, билколечение, психосугестия, черепно-мозъчни трепанации, хирургия, мокса, иглотерапия, масаж, ирисова диагностика, парна баня

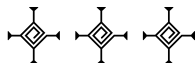
Според акад. Владимир Георгиев древнобългарският език е родствен на тракийския. Тук бихме добавили сходството между личното име на древния ирландски владетел Ugainé More с родовото име на българската династия Угаин, както и с името Murtagh. Поразителна е аналогията на древно ирландско име с това на българския владетел Омуртаг. В имената на много ирландски селища като Borrisokane, Borris-Idrone, Borrisoleigh, Borris-in-ossory се съдържа изконното българско име Борис. Освен това открихме интересно сведение в електронна публикация, озаглавена „Invasion Cycle of Ireland“, според която Болг разделил Ирландия на пет части между петима братя – алюзия за завета на Кан Кубрат към петте му сина.

И още една прелюбопитна констатация, свързана с името на “славянския” бог Перун. Според руския лингвист-балканист Леонид Гиндин: „... древнейший

слой балканской ономастики, восходящий к индоевропейские *per(k)u(n)- или *per(k)u(n), составляют исконно фракийские лексемы: Περκων (туземная *Perkun) – *бог грома, связанный с дубом, resp. обитающий на дубе, в дубравах и пр.¹ Т.е. името Перун (едно от имената на гръмовежеца Зевс) има тракийски произход.

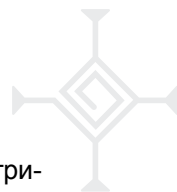
Как името Перун от тракийско е „станало“ славянско, оставям на славяно-тюркските теоретици.

И така, от гореизброените факти могат да бъдат извлечени следните изводи:

1. Древното население на Балканския полуостров и Причерноморието започва да мигрира след природен катаклизъм (катаклизми) – т.нар. Потоп около 5500 г. пр.Хр. в няколко последователни вълни и в различни посоки.
2. Мигрира главно населението около брега на Черно море, а населението от вътрешността мигрира в по-малка степен, като по-голямата му част остава по места.
3. Преселения има и в периода 3000-1000 г. пр.Хр., като това население е носител на древна култура и по пътя си налага държавност, като по този начин осъществява цивилизаторска мисия на запад и на изток до Китай и Япония (най-древното население на японските острови са Айните – бели хора, днес наброяващи едва няколко десетки хиляди души).
4. Районите на Далечния Изток, обитавани от т.нар. скити, се явяват вторични поселения, както и районите на Памир, Хиндукуш и Тарим.
5. Многобройните данни от топоними и имена на стоки и предмети от бита с основа Болг-Балг (Болгар) ни дава основание да заявим, че българите са оставили трайни културни следи от своето пребиваване на запад и на изток и са много по-древни в сравнение с досегашната официална версия.
6. Колкото до въпроса защо те са водили номадски начин на живот, обяснението е, че скотовъдството и отглеждането на хиляди коне изисква огромни тревни площи, а в тези условия най-подходящи се оказват кожени дрехи (с тях са облечени и скитите живеещи в т. нар. юрти – видно от множеството изображения по скитските съкровища).
7. Досегашната теза, битуюаща в историята, че от изток има Велико преселение на диви номади, както и че така наречените хуни и българите са монголоиди, подлежи на основно преразглеждане. От изток, изтласкани от китайци и монголи, се преселват отново на запад европеиди, ядрото на които е водещата древнобългарска династия ДУЛО, от която династия произхожда кан Атила – създателят на огромната Хунска империя от

¹ Л. А. Гиндин. Древнейшая ономастика Восточных Балкан (фрако-хетто-лувийские и фрако-малоазийские изоглоссы). С., Изд. БАН – Институт фракологии & АН-СССР – Институт славяноведения и балканистики, 1981, с. 88.

Урал до р. Рейн, разтърсила Римския свят. Това са потомците на мигралото преди хилядолетия балканско и причерноморско население.

В заключение се очертава тезата, че българите са потомци на прадревния народ пеласги (беласги) – най-старият известен народ на Балканите. Българският етнос е наричан в различни периоди от време от чуждите хронисти с различни имена: “траки”, “кимери”, “скити”, “сармати”, “мизи”, “хуни”, “бурджани”, “булхи”. Освен това за идентификация на българите са използвани и имена като: “оногури” (“уногондури”), “утигури”, “кутригури”(“котраги”), “огхондор-булгар”, “купи-булгар”, “кучи- булгар”, “барсили” („варсаци“, „берчул“, „берзити“), “хазари”, “буртаси” и др.

Въпреки многобройните си миграции, потомците на древното балканско население се завръщат след хиляди години отново в прадревната си земя при своите роднини.

Интересен е фактът, че територията на така наречената Дунавска България, учудващо обединява в границите си почти всички стари тракийски полиси, а освен това името на Балканския полуостров съдържа в основата си БОЛГ (БАЛГ) и владетелската титла КАН. Факт е също така, че в Британския музей се съхранява ръкописна карта на Балканите, съставена от Св. Йероним (331-420 г.), която той преписал от по-ранна карта на владиката Евсевий (270-338 г.). На нея територията южно от река Дунав е означена посредством израза “Мизия тук и България”.

Според автора името българии е свързано с верско понятие и за пръв път се появява в епоса „Махабхарата“: описаните събития според учените са от XVIII-XVI в. пр.Хр. В Индия, на помощ на едното от воюващите в международен конфликт царства – пандави и каурави – пристигат от север през Пакистан войни-колесничари с бели коне и блестящи златни доспехи водени от принцовете на Балхара/Балгхара – болхите (сн. 52).

По същия начин ще опише векове по-късно Омир пристигащите в помощ на Троя тракийци на цар Резос. Болг-Арии е означавало принадлежност към верска доктрина със слънчев култ в смисъл на “озарените”, “сияйните”, „белите”, “синовете на светлината”, “хора на Слънцето”. Самото коренно население на Балканите носело името си БЕЛасги¹ – от корена „бел“/„бял“.

¹ **Бел. ред.** Етнонимът на древните пеласги е всъщност епоним: от митичния Пеласг, син на Зевс и Ниоба (дъщеря на Фороней, цар на гр. Атина) /Платон. Тимей: 22, а, в; вж. също бел. 18. – В: Платон. Диалози. Т. IV. С., 1990, с. 625/. След смъртта на Аргус I – по-голям брат на дядо му Фороней, – Пеласг бил поставен на трона му и първоначално царувал в неговия гр. Аргос на полуостров Пелопонес. Веднъж той проявил добрина, като предоставил убежище и закрила на пристигналия от Африка цар на Либия Данай и на 50-те му дъщери, които били преследвани с цел брак от 50-те синове на Египет, царя на Египет. Когато обаче в пристанището на Аргос акостирала мощната флота на Египетовите синове, Пеласг се принудил скоростно да бяга, като потърсил на свой ред спасение в родния си град Атина. Там той бил избран за цар, наследявайки дядо си Фороней. В Атина цар Пеласг и царица Килена родили трима сина: Хипотой, Хемон и Ликаон. След време Хемон се сдобил със син Тесал, който станал цар на обширната област Тесалия в Средна Елада, а неговият брат, царят на Аркадия Ликаон – с 50 синове, които, заедно с многобройните си потомци, се пръснали и заселили цялата страна, като основали и построили свои полиси. Херодот (~484–425 г. пр.Хр.) пише, че по онова време те владеели цяла Елада,

Снимка 52. Илюстрация от „Махабхарата“.

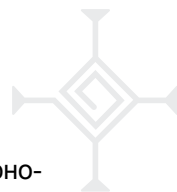
Беласги означава „белите“, но елинската транскрипция на името, заради фонетичния проблем на гърците при изказа на буквата „Б“, е довела до това, че от Беласги те станали Пелазги. Освен това, името на героя от „Илиада“ Парис е дошло от Барис; родното място на Александър Велики е Пела (т.е. Бела), ала малко по-на север планината си е останала Беласгица/Беласица, а не Пеласгица, защото тукашното население няма проблем със звука „Б“.

включително град Атина: „По времето, когато пеласгите владеели страната, която сега се нарича Елада, атиняните били пеласги и името им било кранаой...“ /Херодот. История, кн. VIII, § 44/.

Т.е. етнонимът пеласги на най-древните обитатели на Елада е възникнал, по тогавашните нрави, от името на техния цар-родоначалник Пеласг. Не случайно Омир казва: „племе свещено пеласги“ /Одисея, XIX, 175/.

Географът Страбон (63 г. пр.Хр. – 23 г. сл.Хр.) пък е записал следното: „Хекатей Милетски [~550-476 г. пр.Хр. – бел. ред.] казва, че Пелопонес преди елините е бил населен от варвари. Но може да се каже, че в древни времена цяла Елада е била поселище на варвари, ако човек разсъди от самите традиции: Пелопс довел хора от Фригия в Пелопонес, който получил името си от него; а Данай – от Египет; а дриопите, кауконите, пелазгите, лелегите и други такива народи разделили помежду си частите, които са вътре в провлака – както и външните части, защото Атика някога се е владеела от траките, които дошли с Евмолп, Давлида във Фокида от Терей, Кадмея [гр. Тива в Беотия – бел. ред.] от финикийците, които дошли с Кадъм, а самата Беотия от еоните, темиките и хиантите...“ /Страбон. География, кн. VII, § 1/.

По-късно, след Потопът, и завоеванието на Елада от Елин и синовете му Дор, Еол и Ксут (последният имал синове Ахей и Йон), туземното население било принудено да възприеме епо-нимите на новите нашественици. Така местните са преименувани в дорийци, еолийци, ахейци, йонийци, а общо започнали да се наричат елини. В онова далечно време никой не познавал племето гърци, защото те още не са съществували като етнос.

Нека не забравяме и факта, че редица български племена – кутригури, оногури, утигури и др. носят наставката “гури”, а терминът “гуру” на санскрит означава “учител”, “духовен наставник”. Вероятно първоначално такова название са ползвали носителите на езотерични познания – жреците (колобри) и аристокрацията, а по-късно подчиненото им население е приело в етнонима си титлата на своите водачи. Подобен смисъл има етнонимът „болгар“. При посещение в Алтай на екип на вестник „Нощен труд“ през 1998 г. журналистите Максим Караджов и Цветан Тончев са записали едно тълкуване на 89-годишната алтайска шаманка Саву Артъян за значението на думата “болгар”: “Болъгар е човек, който оцелява след премеждия. Ние вярваме, че такъв човек е белязан и духовете го пазят, защото трябва да го бъде...!”

Според арабския пътешественик Абу Хамид ал-Гарнати българин означава “знаец”, “мъдър човек”, “учен човек”. Това той узнал от книгата “Булгар Тарихи” (История на България) при посещението си през 1135 г. в град Болгар – столицата на Волжка България.

На базата на всичко изложено предлагам синтезът между трако-кимерийската, хунската и памирска теории, които не си противоречат, а взаимно се допълват, да се означава като *автохтонно-миграционна теория за етногенезиса на българите*. Според автора на настоящото изследване предстоящите археологически открития у нас и по света ще допълнят с нови факти правотата на изложената тук теза.

Псевдонаучната теория за “славянско-тюркския” произход на българите е безпочвена, изкуствена, смешна и жалка, и, разбира се, обслужва чужди интереси. Тя е лансирана през XIX век от руския учен Чертков и от чужденците Томашек, Шкорпил, Иречек, Геза Фехер и др., като е наложена у нас в началото на XX век от идеолозите на руския панславизъм в България, начело с доайена на българската историческа научна общност – руският възпитаник Златарски.

Претендирайки за академизъм, тази теория бе допълнително затвърдена в България през периода на тоталитарния комунистически режим (1944-1989 г.), но странно защо и до днес тя е аргумент за научност и компетентност между членовете на българската историческа гилдия. Чрез възстановка само на няколко черепа от професор от старата марксистка школа, се твърдеше, че българите са монголоиди, „претопени” в „славянското море”. Това безумие продължи до 2006 г., макар да се появи междувременно нова хипотеза – че българите не били монголоиди, нито славяни, а били... иранци? С други думи българите са какви ли не, но българи не са!

Ако в изследването на произхода на българския етнос бъде включен методът на антропологията, ще трябва да се направят представителен брой възстановки, в това число например черепите с изкуствена деформация от некропол № 3 край гр. Девня. Обаче такава задача не бива да се доверява на обременени от близкото ни минало „научни работници” с догматично мислене.

За истинския учен такова изследване би било възможност за творческа изява. Наука има тогава, когато има творчество и откривателски дух, придружени с полемика и дискусия. Освен това в Европа и Америка отдавна се работи интердисциплинарно при решаване на исторически и археологически проблеми, което е крайно време да се възприеме като подход и у нас.

В заключение искам да отбележа, че многократно като автор съм бил пренебрегван от титулуваните историци с високомерната фраза, че не съм професионален историк, а „аматьор“. Единствено през 2007 г., след като се запозна с първата редакция на настоящото изследване, в частен разговор вече покойният д-р Георги Китов ми каза: „Уважаеми колега! Тезата ви е изключително авангардна! Въпреки някои спорни моменти, това е правилната посока, в която трябва да се върви. Когато аз преди петнадесет години заявих, че траките сами са изработвали съкровищата си, ме обявиха едва ли не за луд!“

За мен оценката на д-р Китов е важна. Припомням на сегашните учени-историци, че в науката често т.нар. „пробиви“ се правят от „аматьори“. Така преди 130 години „ентузиастът-археолог“ д-р Исидоро Фалке (лекар като мен), благодарение на своята интуиция и упоритост, откри древната столица на етруските край град Тоскана, по намерените от него етруски надписи. След дълго отричане и присмиване от страна на тогавашните водещи италиански историци и археолози, официалната наука бе принудена да признае откритието му.

БИБЛИОГРАФИЯ:

Аврамова, Мая и Иван Иванов. Варненски некропол. С., Изд. Агато, 1994.

Боев, П. Върху историческите трепанации. – ИИИМ, т. III, 1959, с. 197-231.

Боев, Петър. Произходът на българите. – В: Доклади от международната научна конференция във Варна 16-17.11.1996, с. 23.

вестник „Анонс“, бр. 116, 19-25. 09. 2011: „Преди елините в Черно море са плавали други средиземноморци“.

Георгиев, Владимир. Траките и техният език. С., Изд. БАН, 1977.

Георгиева, Румяна. Мумии на европейци, открити в пустинята Такла-Макан. Скални рисунки в Китай с аналог в България. – вестник „168 часа“, 12-18.03.1999.

Гиндин, Леонид. Древнейшая ономастика Восточных Балкан. С., Изд. БАН, 1981.

Димитров, Борислав. Атлантида, потопът и Черно море. С., Изд. на СУ „Св. Климент Охридски“, 2001.

Димитров, Димитър. Раннобългарски некропол № 3 при Девня. – ИНМВ, 1972, с. 45-58.

Димитров, Димитър Ил. Списание „Ави-тохол“, кн. 25, 2003 г., с. 25.

Димитров, Петко и Димитър Димитров. Черно море, потопът и древните митове. Варна, Изд. „Славена“, 2003.

Добрев Петър. Стопанска култура на прабългарите. С., Изд. БАН, 1986.

Добрев Петър. Прабългарите. Произход, език, култура – нов прочит. С., ИК „Проксима“, 1991.

- Добрев Петър.** Българи, тюрки, славяни. С., ИК „Огледало“, 1998.
- Добрев Петър.** Български огнища на цивилизация на картата на Евразия. С., Изд. „Тангра Та-Нак-Ра“, 1998.
- Караджов, Максим.** В прародината. Историко-пътеписни бележки от Тянь-Шан и Алтай. С., ИК „Огледало“, 2004, с. 29-31; 57-63; 83-85.
- Каяджиев, Ангел.** Учебник и практическо ръководство по аурикулотерапия. Ч. II. С., 2005.
- Китов, Георги.** Тракийски култов център Старосел. Варна, Изд. „Славена“, 2002.
- Китов, Георги.** Долината на тракийските царе. Варна, Изд. „Славена“, 2003.
- Китов, Георги.** Панагюрското съкровище. Варна, Изд. „Славена“, 2003.
- Коев, Красимир.** Траките са имали джипита. – вестник „24 часа“, 21.08.2011.
- Мандаджиева, Мария.** Великото единство на природата и човека. С., Т. I, 1997 г., с. 253.
- Милтенова, А.** Презвитер Йереимия. – В: История на българската средновековна литература. С., ИК „Изток-Запад“, 2009, с. 285-287.
- Никитов, Стефан.** Древните цивилизации-2. С., Изд. „Народна просвета“, 1983.
- Николов, Васил.** Сол, ранно комплексно общество, урбанизация. Провадия – солницата (5500-4200 г. пр.Хр.). – списание Археология, бр.1, 2012.
- Овчаров, Димитър.** Тракийската надгробна могила и светилище от III в. от н. е. при с. Люблен, Търговищки окръг. – Археология, 1979, №3, с. 33-46.
- Платон.** Диалози. Т. I. С., Изд. „Наука и изкуство“, 1979; **Същият.** Диалози. Т. IV. 1990.
- Презвитер Козма.** Беседа против богомилите. Издава ЕТ „Кирил Маринов“, 1998.
- Раян, Уйлям и Уолтър Питман.** Ноевият потоп. Варна, Изд. „Славена“, 2000, с. 230-232; 263-265.
- Сверисон, Айгир.** Кой съм аз, или житие рода болгарского. – списание Ави-То-хол, бр. 22.
- Станев, К.** Бунтът срещу покръстването в светлината на масовия гроб в Девня. – Юбилейни кюстендилски четения 2008 г. Заговори и преврати в историята. ИФ-94, Регионален исторически музей – Кюстендил, 2010, с. 23-31.
- Списание „Китай“, бр. 6, 2004.

Личен архив.

Angel, J. L. Physical Identity of the Trojans. Troy and the Trojan war – A Symposium held at Bryn Mawr College, October 1984. Ed. M. Mellink - Bryn Mawr College. Bryn Mawr, 1986.

Flavius Arrianus. Vol.II: Scripta minora et fragmenta. A.G.Roos, K.G.Saur. Ed. Verlag GmbH, Munhen/Leipzig, 2002, 200.

Nell Rose. Chinese History: The White Tribes of Ancient China. 2009.

Mallory, J. P., Victor H. Mair. The Tarim Mumies. Ancient China and the Mystery of the Earliest Peoples from the West. London, Thames & Hudson, 2000.

Wilkinson, C. Forensic Facial Rekonstruktion. Cambridge University Press, Cambridge, 2004.

Zink, A. et al. Possible evidense for care and treatment in the Tyrolen Iceman – Int. J Pa leophthol, 25, 2019, p. 110-117.

<http://www.regnum.ru.news/112867.html>

<http://ziezi.net/bolg>

<http://www.orkneyjar.com>